

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Karla Šimky a soudkyň Sylvy Šiškeové a Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. Ch.**, zast. Mgr. Martinem Bílým, advokátem se sídlem Veleslavínova 252/5, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2022, č. j. MSK 76391/2022, sp. zn. DSH/13055/2022/Zaj, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 4. 2023, č. j. 18 A 20/2022-54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Magistrát města Frýdku-Místku rozhodnutím ze dne 5. 1. 2022 shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť držel při řízení vozidla v ruce telefonní přístroj. Za to mu uložil pokutu ve výši 1 700 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalovaný toto rozhodnutí nejprve zrušil a věc vrátil magistrátu k dalšímu řízení, který podle něj nedostatečně nevypořádal žalobcovy námitky. V dalším řízení magistrát znovu shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku. Žalovaný tentokrát žalobcovo odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Toto rozhodnutí je předmětem nynějšího soudního přezkumu.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil u Krajského soudu v Ostravě, který žalobu zamítl. Důvěryhodnost policistů nebyla zpochybněna a nevystaly ani podstatné odlišnosti či rozpory v jejich výpovědích. Krajský soud ve shodě se žalovaným uzavřel, že

výslech svědka i rekonstrukce na místě samém jsou nadbytečné. Správní orgány bez důvodných pochybností zjistily, že žalobce uvedený přestupek spáchal tak, jak je uvedeno v rozhodnutí magistrátu.

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný. Dále namítá nedostatečné prokázání skutkového stavu a nesouhlasí se závěry žalovaného ohledně neprovedení navržených důkazů. Podle stěžovatele byla výpověď policistů nevěrohodná. Svědek nebyl vyslechnut proto, že zasahující policisté vypověděli, že jej ve vozidle neviděli, což je v rozporu s judikaturou. Správní orgány měly přihlídnout k judikatuře a provést důkazy navržené stěžovatelem. Stěžovatel doložil fotografie, které prokazují, že do vozidla nelze vidět, a navrhl provést rekonstrukci na místě samém. Správní orgány však neprovedení důkazů neodůvodnily.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze navrhl její zamítnutí.

[6] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná. Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)), se Nejvyšší správní soud (NSS) zabývá též otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud ji odmítne jako nepřijatelnou (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Asz 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

[7] Rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný. Krajský soud při posouzení věci vyšel z judikatury NSS (rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS) a podrobně se věnoval jednotlivým žalobním námitkám.

[8] NSS považuje za vhodné zdůraznit, že je to především krajský soud, který je oproti soudu kasačnímu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, tedy včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Zásah ze strany NSS má být v tomto ohledu výjimečný a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudky NSS ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79, bod 21, či ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020-52, bod 23). Kasační soud má tedy zasahovat do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský soud, pouze tehdy, bylo-li řízení před krajským soudem zatíženo vadou (usnesení NSS ze dne 22. 2. 2024, č. j. 8 Ads 265/2022-33, bod 17). Žádné vady spočívající v zásadním pochybení s možným dopadem do hmotněprávního postavení stěžovatele či v nerespektování ustálené judikatury se krajský soud v projednávané věci nedopustil.

[9] Krajský soud vycházel z judikatury kasačního soudu, podle které při hodnocení svědeckých výpovědí policistů nelze *a priori* pochybovat o jejich nestrannosti a nezájatosti (rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). NSS již dříve konstatoval, že důkaz svědeckou výpovědí policistů má sice obecně vysokou vypovídací hodnotu, jeho existence však neznamená, že by správní orgán měl rezignovat na shromažďování dalších

pokračování

vhodných důkazů (rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011-52), tím spíše v situaci, pokud svědecké výpovědi jednotlivých policistů vykazují nikoli bezvýznamné odlišnosti. Pokud svědectví policistů představuje klíčový důkaz, musí vykazovat vysokou míru přesvědčivosti a věrohodnosti (rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, nebo ze dne 22. 7. 2011, č. j. 8 As 100/2011-70). Věrohodnost policistů jako svědků mohou snižovat důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči obviněnému. Na zaujatost mohou poukazovat např. právě rozpory ve svědeckých výpovědích nebo systém hodnocení a odměňování policistů v kombinaci s dalšími netypickými okolnostmi (rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2017, č. j. 4 As 190/2017-24). Krajský soud rozpory ve výpovědích policistů neshledal (srov. bod 31 napadeného rozsudku).

[10] Další námitky se vztahují k neprovedení důkazů pro nadbytečnost. K tomu NSS uvádí, že správní orgán není povinen provést veškeré navržené důkazy. Je oprávněn (a současně též povinen) zvážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů na doplnění dokazování. Pokud některé z navržených důkazů neprovede, musí takový postup odůvodnit (rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). Uvedeným požadavkům správní orgány vyhověly a krajský soud se s jejich vypořádáním ztotožnil. Tomuto postupu nemá NSS co vytknout.

[11] Lze uzavřít, že z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud vycházel z příslušné judikatury a jeho závěry jsou s ní v souladu. Kasační soud neshledal, že by se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení. Proto odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51 až 53). Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2024

Karel Šimka
předseda

senátu